

Agbar: la foto de la vergonya

Eulàlia Reguant

Fa uns dies es va fer pública la **creació d'un Consell Assessor de Participació, Transparència i Acció Social de l'empresa privada Agbar**. Aquest Consell Assessor és un intent més d'Agbar de legitimar el seu negoci i les seves pràctiques aquí i arreu on es dediquen a explotar recursos sense tenir en compte les comunitats. Falsejar el concepte de participació és greu, però es converteix en perversió quan Agbar utilitza exrepresentants polítics i alguns suposats referents socials perquè legitimin un fals model de participació.

Agbar constituye el Consejo Asesor de Participación, Transparencia y Acción Social. Afianzamos nuestro compromiso de abrirnos aún más a la participación ciudadana y reforzamos así el diálogo con los diferentes colectivos ? <https://t.co/LfPtEWNzGJpic.twitter.com/2UXYyM1131>

— Agbar (@Agbar) [January 22, 2019](#)

La foto

I si parlem de legitimitats, cal que ens preguntem en qualitat de què formen part d'aquest Consell. Que alguns membres en formin part no sorprèn. Han estat sempre al costat dels grans poders i han defensat sempre els forts per davant dels febles. En definitiva, **Miquel Roca Junyent, Josep Sánchez Llibre** o **Jordi Hereu** formen part d'aquest sector, dels qui no han tingut mai cap problema en fer costat i ser part d'aquells qui no volen que se'ls hi discuteixin els privilegis.

Hem d'entendre que **Camil Ros** o **Javier Pacheco** hi són en representació dels seus sindicats? Aquells qui han de defensar els drets de la classe treballadora es posen al costat del capital, de les grans empreses que defensen els seus oligopolis per sobre dels béns comuns i que no tenen cap problema en precaritzar per maximitzar beneficis. També és curiós veure exrepresentants de forces polítiques que han defensat suposadament una gestió pública de l'aigua durant els darrers anys, com **Dolors Camats**, en una foto de 12 homes i 3 dones. Més a reflexionar de com capital i patriarcat són dues cares d'una mateixa moneda, però això formaria part d'una tongada llarga d'articles inacabable.

Hem de posar les responsabilitats en aquells qui s'han prestat a fer aquesta operació de màrqueting a Agbar

Però hi ha un nom que ha sonat poc. I que hauria de preocupar més. Què hi fa un secretari general del govern a aquest consell? **Francesc Iglesias** és el Secretari d'Afers Socials i Famílies. Pot un alt càrrec del govern ser membre d'un Consell Assessor d'una multinacional? Tan si és remunerat com si no ho és, és legítim? Aquí el conseller **Chakir el-Homrani** haurà de donar explicacions, però també Esquerra Republicana de Catalunya. Enviar un representant del govern a un consell assessor d'una empresa que gestiona el 80% del subministrament de l'aigua a Catalunya és una de les vies escollides pel govern per "eixamplar", enfortir el sector públic, recuperar sobirania o posar la garantia dels drets al centre?

Podem assenyalar Agbar, però hem de posar, també, les responsabilitats en aquells qui s'han prestat a fer aquesta **operació de màrqueting**. Aquells qui han decidit, cobrant o no, netejar la cara a l'empresa i que sobretot han decidit traïr el bé comú i el concepte de participació ciutadana que durant anys molts moviments socials han estat defensant, impulsant i desenvolupant.

Una participació ciutadana rica és aquella que decideix com es gestionen els recursos col·lectius, siguin els béns comuns o els diners, però que blinda la possibilitat de perdre drets sobre aquests. Sense aigua no hi ha vida, de la mateixa manera que sense drets no hi ha democràcia. La democràcia existeix en tant que hi ha drets col·lectius que construeixen allò comú, allò que és públic i que per tant, pertanyen al conjunt de persones que construeixen la comunitat. Si aquests drets col·lectius els posem en joc, no hi ha democràcia.

Agbar pretén amagar els dèficits democràtics que s'han denunciat amb la gestió de l'aigua amb aquest consell assessor

En definitiva, els models de participació i de co-govern que s'impulsen des dels moviments tenen l'objectiu de garantir el Dret Humà a l'Aigua i el Sanejament, la gestió eficient de l'aigua i tenir en compte els ecosistemes que ens abasteixen. Responen a l'interès comú i no al privat. **Res més lluny que el que promou i propaga Agbar.**

I és més, **els dèficits democràtics que s'han denunciat sistemàticament en la gestió del servei d'abastiment d'aigua, ara Agbar els pretén amagar**, amb un consell escollit a dit, triant una sèrie de personalitats que poden tenir legitimitats en les seves organitzacions, aquells qui en tenen, però que no responen a cap procés col·lectiu ni plantegen vies d'accés a la informació ni a la presa de decisions.

El 'holding' privat Agbar-Suez

Agbar-Suez és l'empresa privada que gestiona l'aigua a l'Àrea Metropolitana de Barcelona mitjançant l'empresa mixta Aigües de Barcelona. El 2016 el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya va **anul·lar la creació de l'empresa mixta per irregularitats**. Des de fa uns mesos s'està pendent de la resolució del recurs que la mateixa empresa va presentar per saber si definitivament es resol el contracte.

De 2008 a 2015 la tarifa de l'aigua ha pujat més d'un 61%, mentre l'empresa executava talls d'aigua indiscriminats i per motius econòmics a més de 75.000 famílies. L'aprovació de la Llei 24/2015 com a fruit d'un treball intens dels moviments socials i populars que buscava impedir els talls dels subministraments bàsics a famílies en situació de vulnerabilitat, ha provocat que els talls d'aigua hagin disminuït, però això no impedeix que s'hagin generat deutes i d'altres conseqüències per a les famílies. L'empresa Agbar-Suez va facturar més de 2.300 milions d'euros el 2018 només fent negoci amb l'aigua. De manera que **Agbar va obtenir un benefici de 29 milions d'euros l'any passat, un 38% més que l'anterior.**

Agbar ha interposat sistemàticament recursos a tots els processos de remunicipalització de l'aigua

Els darrers mesos diverses accions de l'empresa han mostrat com aquesta és una amenaça per la democràcia amb la interposició sistemàtica de recursos a tots els processos de remunicipalització en

els que s'ha vist immersa o pels que s'ha sentit amenaçada.

De fet, fa alguns mesos vam poder comprovar com **la inversió en publicitat d'Aigües de Barcelona (empresa mixta on Agbar té majoria) es disparava només els primers mesos del 2018** respecte a l'any anterior: 1 milió d'euros el 2017, i 950.000 euros només en quatre mesos del 2018. Aquest augment coincidia amb un debat cada cop més present sobre la necessitat de no mercantilitzar béns comuns com l'aigua.

En tot moment, Agbar ha actuat com el que és, una empresa privada que no vol que les veïnes i veïns dels diferents municipis opinin sobre el seu negoci. És per això que **blanquejar una empresa privada que fa negoci i especula amb l'aigua és una vergonya.**

Blanquejar una empresa privada com Agbar que fa negoci i especula amb l'aigua és una vergonya

Finalment, una reflexió: quan el capital, en aquest cas representat per Agbar, utilitza i assimila les nostres paraules i les emprava per recuperar legitimitat i enfortir-se vol dir que hem d'anar més enllà. La millor i única resposta possible a qui busca qualsevol escletxa per preservar els seus privilegis i el seu negoci a costa d'un bé comú i col·lectiu, és anar de cara i tirar pel dret.

"Si l'aigua cau, tot floreix" deia Manuel de Pedrolo. I ho deia perquè l'aigua és un element escàs i valuós, imprescindible per a la vida, que fins i tot va ser declarada un dret humà per l'ONU el 2010. Per la sobirania i per posar el centre de decisió a prop de la gent, **municipalitzem l'aigua a Barcelona**, i generem les eines, les de veritat, de control públic i popular que assegurin que l'aigua és d'accés universal i es garanteix com a bé comú.

Eulàlia Reguant és regidora de la CUP a Barcelona i membre del Secretariat Nacional del mateix partit.